

וי"ל דאף דכייפינן לה מכ"מ אינה נוגעת בארון ממש ועל כרחין דעל היינו בסמוך — שהיה מאהיל עליו אף שאינו סמוך לארון ממש.

ואין להקשות דא"כ לכל הפחות יצטרך להיות עליו מלמעלה ולא מן הצד כבסוכה שם והרי אמרינן דלמ"ד דעל היינו בסמוך גם מן הצד ש"ד עיין לעיל דף ס"ב ע"א וי"ל דבסוכה שאני דקרייה רחמנא סכך אבל היכי דליכא לישנא דסכך רק על גם מן הצד בסמוך לו שפיר דמי ולפי"ז בין ר' יאשי' דסוכה ובין רבנן דפליגו עליה כלהו ס"ל דעל היינו בסמוך ולא על ממש רק בלשון סכך פליגו והכי הוא פשוט משמעות הסוגיא דשם.

צ"ט ע"א

ר' יוסי בר' יהודה לא הין מסדרין אלא על של משה — וצ"ע במנורות מאי ס"ל גם צ"ע מ"ד דלא היו מדליקין אלא בשל משה הך קרא דאת המנורות — לבערם וגו' מאי עבד ביה והאין מפרש ליה.

אלו שלשה שלחנות שהיו במקדש — איפשר לומר שאילו היו מסדרין על כולן בזמן אחד היו צריכין להוסיף על אלו השלחנות וזה לא מצינו לשום מ"ד ולכך פירש"י פעמים ע"ז פעמים על זה.

רש"י בד"ה על כולן היו מסדרין — פעמים בזה פעמים בזה עכ"ל צריך עיון להעמיס דבר זה בלשון על כולן היו מסדרין ובלשון המקרא ועליהם לחם הפנים ומאי היכרח לזה — כי מן המקרא שבתורה אין ראיה דהתם לא היה רק שלחן אחד — וכמו שהוסיפו שלחנות אולי הוסיפו גם כן לחם הפנים — (ועיין לקמן מ"ש בזה) ואיפשר לומר מדלא מצינו בחילוקי לחם הפנים (עיין בסוף מסכת סוכה) שיהיו יותר מ"ב חלות על כל זה היה איפשר לומר דמכל שלחן קאמרינן.

צ"ט ע"ב

שביטולה של תורה זהו יסודה — ר"ל ששבירת הלוחות היו יסוד לתורה כגון ללמדנו שת"ח ששכח תלמודו מחמת אונסו וכו' ויהיה מדויק המשך לשון הכתוב אשר שברת ושמתם בארון דרשת ר"ל ודרשת רב יוסף יחדיו שר"ל שהשבירה היתה כדי ששברי לוחות יהיו מונחים בארון ולכן יישר כחך ששברת.

ק"ד ע"ב

מפ"מ נשתנית מנחה שנאמר בה נפש — איפשר לומר לפי שבכל הקרבנות יש בהן נפש משא"כ גבי מנחה — ולכך אמרינן מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב נפשו — להשלים כל חלקי הקרבן.

הרי עלי עשרון יביא אחד — שנים — בהגהות שיטה מקובצת מגיה אחת — שנים — ול"י למה מאחר שבמקרא הרי נאמר עשרון אחד ושני עשרונים ואולי משום דקתני עשרונות ולפי לשון המקרא היה לו לומר עשרונים אבל עדיין יקשה מלבד שאין ראיה מזה הוי ליה להגיה שם ולומר עשרונים כדלקמן במשנה פירשתי מנחה של עשרונים אבל עיין שתיכף אחר זה אומר רבי יבא מנחות של עשרונות —

ולהתחסר או איפשר שלא מלאוהו לגמרי מלא על כל גדותיו לפי שאז אינו דולק יפה ולכך לא אמרו טעם זה בגמרא. **גר** שבמקדש של פרקים היה — אין פירושו כההוא (דפסחים דף ק"ט ע"ב) דשלחן של מקדש של פרקים היה — אף שהלשון שוה וטעמא דהתם ודאי שהיה מחובר מכמה חתיכות ובע"כ דשל פרקים היינו שיוכלו לפרקו משא"כ הכא ומכ"מ קשה למה אמרו בלשון שוה הכא והתם.

פ"ט ע"א

הוי ריבוי אחר ריבוי — לעיל דף ל"ד ע"א ודף ס' ע"א ושם נסמן.

זה בגימטריא תריסר — וקשה דמנ"ל לוגין — וי"ל שבתורה לא מצינו מדה (הקרובה להין) רק הלוג ולכך מסתבר דלוגין קרמיו.

תוד"ה חצי לוג — תימה למה היה צריך לקדש השמן בכלי — ד"ז צריך פירוש מאי כונתם אם כונתם שיכנסו שמן חולין לעזרה ולהיכל עד המנורה לא מסתבר כלל ואם כונתם שאף שכבר נתקדש השמן יוכלו להכניסו בכלי חול ג"כ יתמה ממ"ש התוס' בעצמם בדף הקדום פ"ח ע"ב בד"ה אי — שאחר שנתקדשו — לא משווין להו בכלי חול.

צ"ג ע"ב

אזל ר"א — ול"א משמיה דר"ל — אולי סברה מעצמו ג"כ או היה סובר שהוא דבר פשוט ולכך אקשיה ליה ר"ל להראות לו שאינו פשוט ושאינו יודעה מעצמו כמו רשב"ל. **אקשי** ליה כ"ד ידיו — יש לעיין במספר הזה אם הכונה שאין בנמצא בתורה יותר מכ"ד או שלא טרח יותר להקשות מכ"ד ועיין ב"מ דף פ"ד ע"א דרשב"ל הוי מקשי לר"י אכל מילתא כ"ד קושייתא — וע"ע שבת דף ל"ג ע"ב דאכל קושיא דרשב"י הוי מתרץ רשב"י כ"ד פירוקי וד"ז צריך היסבר איך השוו המספרים לסכום אחד בכל הלימודים.

צ"ד ע"א

התם משום כבודו דכה"ג — כמה נפלא ד"ז.

צ"ד ע"ב

כמין תיבה פרוצה — כך נקט רש"י בפירושו עה"ת וכ"פ הרמב"ם ול"י טעמם דסוגיין נוטה בתריה דר"י דאמר כמין ספינה רוקדת והכסף משנה נתקשה בדבר ודבריו מוקשים וגם בס' יד מלאכי אות תקנ"ז נתקשה בדברי הכסף משנה ולא חשש כלל לבאר וליישב פסק הרמב"ם אחר שדחה דברי הכסף משנה — ובאמת כל הענין צריך טעם למה יהיה כתיבה פרוצה או כמין ספינה רוקדת מה ענינו ללחם הפנים וגם למה תקרא צורה כזו פנים.

צ"ח ע"א

כשהוא אומר וסכות על הארון — הוי אומר על בסמוך — עיין סוכה דף ז' ע"ב וצ"ע דהתם רבי לא סבר כר' יאשי' בענין הדפנות ואם כן צריך לומר דסבירא ליה כרבנן דהתם דבעינן דניכוף ביה פורתא א"כ אין ראיה דעל בסמוך —